

Oponentský posudek

Práci Tomáše Čapka považuji za mimořádnou.

Autor zcela samostatně uvažuje nad smyslem divadelní tvorby, definuje a objevuje pro sebe její zákonitosti. Ne se všemi jeho závěry lze souhlasit, ale nelze mu upřít originalitu a hloubku myšlení. Po přečtení práce bych měla chuť s Tomášem Čapkem vést dialog, a ptát se ho na jednotlivé kapitoly. Na to pochopitelně u obhajoby nebude čas.

Je zjevné, že v něm roste nejen herec, ale divadelní tvůrce- autor, v širším slova smyslu. Možná půjde cestou, kterou momentálně jde v českém divadle nesmírně úspěšný a cenami ověřený absolvent naší katedry Tomáš Dianiška. Čapek popisuje všechny fazety svého talentu - herec, režisér, autor a vůdčí osobnost herecké skupiny.

Doporučila bych mu, aby se jednoho nevzdával ve prospěch druhého. Myslím, že nejvíce se cítí být DIVADELNÍKEM, a to je dráždivé a pozoruhodné.

Zdá se také, že od prvotního nápadu- založení studentského uskupení, které možná původně mělo spíše recesisticko - dadaistické směřování, ušel Tomáš dlouhou cestu, na jejímž konci uvažuje o možnostech profesionalizace svého souboru.

Velice jsem ocenila pasáž o iniciativě Nemusíš to vydržet. Autor píše, že v reakci na řekněme některé problémy v systému výuky na KČD právě založil soubor Ductus deferens, jako výraz touhy po především svobodě. A to je skvělé. Odpovědět nikoli stížností na druhé, ale samostatným aktivním tvůrčím činem, za který bere umělec odpovědnost!

Pokud bych měla práci něco vytknout, pak že autor se občas vyjadřuje neobratně a krkolomně. Někdy formuluje své myšlení zbytečně komplikovaně, na hranici srozumitelnosti.

Jako téma k rozpravě bych položila spíše náměty k diskusi než otázky.

Píšete v práci, že vás nezajímá téma, obsah, ale pouze a jen forma, která se pro vás stává samotným smyslem sdělení. Na jiném místě ale píšete, že za sdělení cítíte odpovědnost, jednak uměleckou, ale dokonce i občanskou. Lze toho dosáhnout při absolutní rezignaci na téma? Není deklarovaná rezignace na téma v kontradikci k vašemu divadelnímu směřování? Není to pozůstatek z počátků vaší práce se souborem, který vznikl jako výraz touhy po svobodném, nezávazném divadelním tvoření? Možná i jako reakce na řekněme tendence k dramatičnosti, v herecké výchově?

Může být jen forma sdělení?

Víte, co znamená termín lartpourlartismus? Jaký je váš názor na něj?

Z diskové inscenaci Instalace izolace ve vaší režii jsem měla pocit jakési sebeironie k sobě samému; neschopnosti silného rozhodného gesta, neřkuli vzpoury. Postavy řešily často marginální témata a samy sobě se za to pošklebovaly. Bylo moje čtení správné?

Pokud ano, myslíte si, že jde o generační pocit? Čím je způsoben?

V práci píšete o nechuti k divadlu jako instituci, chcete navazovat na tradici komediantství.

Svoje inscenace ovšem hrajete v divadelních prostorách (Studio Švandova divadla), Disk. Nezatoužil jste, neuvažoval jste o hraní v pléneru?

Práci doporučuji k obhajobě.

doc. MgA. Eva Salzmánová